

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4769/2020
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Тешић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit bank Srbija“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16805/18 од 21.04.2020. године, у седници већа одржаној 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16805/18 од 21.04.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16805/18 од 21.04.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 16805/18 од 21.04.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 2877/18 од 12.06.2018. године, којом је утврђено да је ништава одредба члана 9. став 9.1. тачка 1. уговора о готовинском кредиту број .. од 18.01.2018. године закљученог између парничних странака и обавезана тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 7.000,00 динара, са законском затезном каматом од 18.01.2018. године до исплате и накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као

изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у процентуалном износу у односу на износ одобреног кредита и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ који му је по овом основу по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитних захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиоцу наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном или фиксном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.02.2018. године. Првостепена пресуда донета је 12.06.2018. године. Другостепена пресуда донета је 21.04.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 7.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић